

Dahlgaard: Det er klart, at det er en overordentlig svær Tid for de arbejdsløse. Enhver kan overbevise sig derom ved at undersøge, hvad de i Øjeblikket maa leve af. Man kan vist nogenlunde sige, at en Forsørger i København, som faar ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, en Forsørger med Kone og 3 Børn, i dette Øjeblik i ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse gennemsnitlig har ca. 27 Kr. om Ugen, og at en Ikke-Forsørger, altsaa en enligstillet arbejdsløs, gennemsnitlig har ca. 9 Kr. om Ugen. Det er indlysende, at der i Vinterens Tid, naar saa ogsaa Frosten sætter ind, skabes Tilstande for saadanne Familier, som maa kalde paa enhvers Medfølelse. At Tilstanden er saadan, har jo da ogsaa for saa vidt faaet officiel Anerkendelse, som Arbejdsnævnet, C.-Nævnet, enstemmigt har erkendt, at det var nødvendigt i de kommende 2 Uger at give en ekstra Understøttelse, saaledes at den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse hæves op til at være lige saa høj som den vedtægtsmæssige.

Under disse Forhold er det ikke uforstaaeligt, at den højtærede Socialminister har ønsket gennem en Lejlighedslov at skabe lidt mere betryggende Forhold for de arbejdsløse i denne Vinter, og at han har bedt Rigsdagen om at behandle et saadant Lovforslag hurtigt. Men jeg er ikke sikker paa, at den højtærede Minister ud fra dette Synspunkt har været heldig med Lovens Affattelse. Det er jo saaledes, at man, naar man ønsker et Lovforslag hurtigt behandlet her i Rigsdagen, gennemført i Løbet af 3—4 Dage, ikke maa røre ved principielle Spørgsmaal, ikke maa røre ved Spørgsmaal, som der i sin Tid har staaet stor Strid om, da Partierne enedes om den gældende Lov — og det kan ikke helt nægtes, at Ministeren i nogen Grad har gjort dette ved det foreliggende Lovforslag. I Lovforslagets § 4 a. foreslaas det at stryge Bestemmelsen i den gældende Lovs § 31 om, at der ikke maa ydes Understøttelse, dersom vedkommende arbejdsløs i en Del af Aaret har tjent saa meget, som under normale Forhold vilde være tilstrækkeligt til at leve af det hele Aar. Der er samtidig indsat en Bestemmelse om at stryge den gældende Regel om, at naar flere samboende Familiemedlemmer faar Understøttelse, skal Bipersonerne have mindre end Hovedpersonerne. Endelig er der i Lovforslagets § 4 e. foreslaaet at ændre Bestemmelsen i den gældende Lovs § 31 om, at Understøttelsen ikke maa overstige $\frac{2}{3}$ af den paa Stedet almindelige Arbejds løn, til, at den fremtidig ikke maa overstige $\frac{2}{3}$ af den i *Faget* almindelige Arbejds løn.

De Spørgsmaal, jeg her har nævnt, som

er ført frem i Lovforslaget, er Spørgsmaal, om hvilke det vel nok kan siges, at de har voldt visse Vanskeligheder i Administrationen, siden den nugældende Lov blev gennemført, men det er samtidig Spørgsmaal, som man maa erkende, der stod betydelig Strid om, da Loven gennemførtes. Jeg er derfor bange for, at den højtærede Minister ved at rejse disse Spørgsmaal igen selv har været med til at spænde Ben for det væsentlige i det Lovforslag, han her har fremsat.

Noget lignende gælder Bestemmelsen i Lovforslagets § 2, hvorefter der indføres andre Regler for, hvornaar der kan erklæres ekstraordinær Arbejdsløshed i et Fag. Det er sikkert rigtigt, som den højtærede Minister gør gældende, at den nuværende Regel, hvorefter der i alle Tilfælde kræves 50 pCt.s større Arbejdsløshed end Gennemsnittet i en Række af Aar, for at der kan erklæres ekstraordinær Arbejdsløshed, har virket alt for stift. Der er heller ikke Tvivl om, at det i adskillige Tilfælde har ført til urimelige Resultater. Jeg tror, der paa visse Tidspunkter i C.-Nævnet har været almindelig Enighed om, at denne Regel kunde medføre urimelige Resultater. Mit Parti vil derfor gerne være med til at forhandle om at erstatte denne Regel med en Skala, men dette Spørgsmaal har ogsaa været et af de vanskelige Spørgsmaal, da Loven blev vedtaget, og har været Genstand for meget indgaaende Forhandlinger.

Jeg siger igen, at det vil være sangvinsk at tro, at et Lovforslag, som indeholder en Revision af denne Bestemmelse, vil kunne gennemføres her i Rigsdagens to Ting i Løbet af 3—4 Dage. Men jeg tror, at det er meget godt, at vi kommer ind paa en Drøftelse af disse Spørgsmaal, og der er saa meget mere Grund dertil, som det ikke netop i Øjeblikket er paakrævet at ændre Bestemmelsen; saa vidt jeg kan skønne, vil en Ændring i Øjeblikket ikke betyde væsentligt i Retning af, hvem der vil faa ekstraordinær Arbejds løshed, og hvem der ikke vil faa det.

Jeg skal dernæst vende mig til de to Punkter i Lovforslaget, som har øjeblikkelig Betydning, og som derfor kan kræve hurtig Behandling i Tinget. I Lovforslagets § 1 foreslaas det, at Statstilskuddet til Arbejds løsheds-kasserne forøges fra at udgøre 35 pCt. af det samlede Medlemsbidrag til at udgøre 45 pCt. Det er klart, at Arbejds løsheds-kasserne i den kommende Vinter vil komme ud for en overmaade stor og tung Belastning, og man maa ogsaa erindre, at dette sker meget kort efter, at Arbejds løsheds-kasserne er kommet over den Krise, som hærgede Landet i 1921 og 1922; man kan